

Après Voile

Cluborgaan van Beneteau Club Nederland

Magazine

14e jaargang NR 2 November 2014

Uit de bestuurshut

Tijd voor een klein terugblik nu de laatste apres voile weer gemaakt gaat worden, waarvoor natuurlijk hartelijk dank aan Tinie en John!

Het was een lang seizoen met veel mooi zeilweer in de herfst. Wij hebben genoten van tochtjes vanuit onze nieuwe thuishaven in Vlissingen. We hebben nog niet alles verkend in Zeeland en gaan volgend jaar verder. De sluizen in de admiraal de Ruyterhaven zijn dicht tot volgend voorjaar, dus voor ons zit het er op. Zeilen er af, boot opgeruimd en tijd voor andere dingen. Maar, als je dan andere schepen nog lekker ziet varen, kriebelt het wel een beetje.

Benieuwd naar alle zeilverhalen in deze apres voile natuurlijk. Wij zelf zijn afgezakt deze zomer naar de kanaaleilanden. We hebben het geweldig gehad; prachtig weer, een beetje weinig wind. Gezellig dat we onderweg nog mede BCN'ers tegenkwamen, waarmee we een paar dagen zijn opgetrokken.

Gelukkig waren we ook met het goede weer op de beide afsluitingstochten. Voor het eerst weer eens een afsluitingstocht zuid in Bruinisse. Dit werd mede mogelijk gemaakt door de dealer in Bruinisse en vooral door de enthousiaste medewerking van Jan Douwe. Helaas aan het eind van de wedstrijd, zoals bijna traditie is op BCN activiteiten, vrijwel totale windstilte... Maar een gezellige borrel en diner maakten veel goed.

De afsluitingstocht noord was als vanouds goed bezet en hier werkte de wind meer mee. Ook dit werd weer afgesloten met een prima dinerbuffet. Leuk om te zien dat er voor beide activiteiten zoveel enthousiasme was. Dit keer pasten we in het noorden met zijn allen voor de borrel nog op de Piekant, die daardoor wel wat diep kwam te liggen. De volgende keer hopen we dat er zo veel inschrijvingen zijn dat dit niet meer gaat lukken!

Wij hebben als bestuur voor het eerst gewerkt zonder secretaris. Omdat Peter Tilburgs afscheid heeft genomen en er niemand zich gemeld heeft voor deze taak, hebben we nog steeds een vacature. We proberen zo goed en zo kwaad als het kan alles te regelen, maar een nieuwe secretaris is van harte welkom!

Ook ik zal op de volgende ALV afscheid nemen. Na jaren in het bestuur is het tijd voor een ander, die het stokje over kan nemen. Een vraag dus aan een ieder om te overwegen in het bestuur plaats te nemen. Ik kan het aanraden: gezellig en leuk om iets voor de BCN te doen!

Ik wens iedereen nog een fijn winterseizoen en tot op de nieuwjaarsborrel!

Ilse Tiemessen, *Voorzitter BCN*

In dit nummer

Uit de bestuurshut	1
Wandelaar voorjaarstocht	2
Beneteaucup 2014	2
Flottielje kanaaleilanden	3
Wantij hoppen	4
Glorious Mud	5
Cam-Race	6
Baltic Sea	6
Afsluitingstochten 2014	8
St. Petersburg : Naar Huis	9

Reizen en Wedstrijden

Voor u ligt de dikste Apres Voile ooit. Dat waren we natuurlijk wel een beetje verplicht, want we brengen in 2014 slechts 2 AV's uit, maar dan wel op momenten dat we ook wat te vertellen hebben. Ons steevast ritme is inmiddels als volgt: Voorafgaand aan het seizoen vragen we onze leden, wat de plannen zijn. Na het seizoen halen we het net op, en laten we iedereen vertellen wat er van terecht is gekomen. Tot onze grote vreugde is de respons overweldigend. Niet alleen willen de leden veel met elkaar delen, maar ook treffen we een grote diversiteit aan ervaringen aan:

Hoppen met een hefkiel over de wadden en wantijen, beschrijft de spanning van het rekenen, rekenen, rekenen. Je kan natuurlijk naar de Kanaaleilanden gaan (en er zoals vele niet aankomen), je kan het ook met een flottielje doen: eigenlijk dus een dubbele ervaring, want hoe is het nou in zo'n flottielje. Natuurlijk waren er ook de diverse wedstrijden, die wij (met onze boot in Engeland) node moeten missen, maar de verhalen laten het ons toch weer meebelevén: De Cam-race, de Beneteaucup en de afsluitingstochten Noord en Zuid! En als je geen keuze kan maken, helpen we je een beetje: Wil je in de modder zakken aan de Oostkust, of lekker rotsen ontwijken op de Oostzee? Tot slot slaan Ruud en Joke van Oers weer een hoofdstuk in hun grote zee-sprookjesboek dicht in de laatste aflevering van hun Rusland-reis, waar wij ruim een jaar geleden de eerste hoofdstukken van publiceerden.

Beste medezeilers: Ondanks Bertha was het weer een prachtig zeilseizoen!

Ook deze Apres Voile kwam weer tot stand door en voor jullie. Wij hadden er weer veel voorpret van!

Redactie AV, Tinie Erven en John de Ruiters

Schrijf in uw agenda 2014/2015

29 Nov 14 Najaarsbijeenkomst Huizen, Knopen en Splitsen

10 Jan 2015 Nieuwjaarsbijeenkomst, Huizen

Wandelaar 2014 Voorjaarstocht

We zijn al een maand onderweg met de boot en krijgen inmiddels mailtjes waar onze reisverslagen blijven. Dat nu beste mensen heeft alles te maken met het doel van deze reis: Niet het bereiken van een verre bestemming (zoals vorig jaar St. Petersburg), maar ons leven weer een beetje op de rails krijgen na de heftige periode van de afgelopen maanden. Het bezeilen van de kust van de Lage Landen en het bijbehorende Waddengebied biedt de nodige afwisseling en afleiding en was met het mooie weer van de afgelopen weken ook fysiek niet al te zwaar. Langzamerhand komt daardoor de (vaar)routine en het (vaar)plezier weer terug en dat helpt met het verwerken van de vele emoties.

Foto: Kurhaus Juist

Dus de vaarroutes en bereikte plekjes zijn eigenlijk niet zo belangrijk. Eerder middel dan doel. Toch valt er wel wat over te vertellen. Het bezoek aan achtereenvolgens Vlieland, Terschelling, Ameland en het Duitse Borkum en Juist leverde mooie zeiltochten op over de Waddenzee én leuke fietstochten door de duinen en eilandpolders. Op Terschelling vonden we zelfs hotel NAP terug waar we in december 1973 enkele dagen verbleven tijdens onze huwelijksreis. Via het mooie maar zeer toeristische dorp Greetsiel (een soort Duits Volendam) vervolgens de Eems opgezeild tot aan het eveneens zeer aardige vissershaventje Ditzum. En onvergetelijk: In de plaatselijke korenmolen kochten we een potje paardenbloemenjam, een stukje huisvlijt dat vooral naar vanille bleek te smaken. Gelukkig

maar.

Groningen met havenplaatsjes als het schilderachtige Termunterzijl, Appingedam en Garnwerd bleek zeer genietbaar en de zware onweersbuien die toen het zuiden van Nederland teisterden gingen grotendeels aan ons voorbij. Uiteindelijk kwamen we half juni terecht in Stavoren maar dat was géén toeval. Al eerder hadden we ons namelijk aangemeld voor de zeilwedstrijd op het IJsselmeer om de Bénéteaucup 2014. Met Ruud's zus en zwager als bemanning hebben we fanatiek gestreden om de andere 24 deelnemers voor te blijven. Uiteindelijk zijn we zeer verdienstelijke als 7e over de eindstreep gezeild, net buiten de prijzen. Minder mooi was de grote scheur in het voorzeil die ontstond toen we direct na (!) de wedstrijd terug naar de haven voeren. Reparatie is niet meer mogelijk dus moeten we de rest van dit seizoen met onze kleine fok verder.

Dat kleine voorzeil heeft het zeilplezier niet al te zeer verstoord, dankzij voldoende wind tijdens de terugreis naar Zeeland. In Amsterdam heeft Joke nog een lang gekoesterde wens in vervulling laten gaan: Een bezoek aan het museum "Het Schip". Een museum dat niets met de scheepvaart te maken heeft maar alles met (sociale) woningbouw volgens de stijl van de "Amsterdamsche School".

De volgende dag zeilden we overzee terug naar het Haringvliet en dachten een rustige nacht door te brengen in de haven van Hellevoetsluis. Op grote afstand schalden de decibels ons echter al tegemoet: Het Nederlands elftal had in de WK zojuist gewonnen van Australië en dat moest kennelijk eindeloos en met veel lawaai gevierd worden. Dus door naar Middelharnis voor een hernieuwde (en rustige) kennismaking met dit eilandstadje. De volgende dag was de thuishaven Benedensas niet ver meer en daar bleven we, met af en toe een regenbui, twee nachten liggen.

Omdat het weer opnieuw opknapt besloten we niet naar huis te gaan en er nog een weekje aan vast te plakken. Blankenberge aan de Belgische kust werd de bestemming en via enkele mooie dagtochten ook probleemloos bereikt. Wel had Ruud af en toe last van benauwdheid en hartkloppingen, vaak tijdens het eten, een probleem wat eigenlijk al langere tijd speelde. Tijdens een overigens heerlijk etentje in het clubhuis liep dit echter in Blankenberge volledig uit de hand.

Een zeer hoge en onregelmatige hartslag betekende spoedopname in het plaatselijke ziekenhuis en het resetten van het hartritme

via een electro-shock. De volgende dag met de ambulance naar het AZ Sint Jan in Brugge voor nader onderzoek. Om een lang verhaal kort te maken: Het betreft een ritmestoornis met een uiterst zeldzame oorzaak. Begin juli volgt een ablatie(kijk)operatie in Brugge en als die succesvol verloopt kan het probleem hopelijk helemaal verholpen worden. Toen dat allemaal duidelijk was mocht Ruud het ziekenhuis gelukkig weer verlaten.

Na drie dagen afgemeerd te hebben gelegen in het pittoreske Belgisch kustplaatsje moesten "Wandelaar" en bemanning nog wel naar huis. Dit is, ondanks een "afsluitende" gemeene valpartij van Joke op de kade in Blankenberge (gelukkig niets gebroken, maar wel bont en blauw), toch nog goed gelukt. De boot ligt weer op zijn vertrouwde plek en daarmee is deze opmerkelijke reis tot een einde gekomen. Misschien gaan we na de drukke zomermaanden in september nog een reisje maken.

Ruud en Joke van Oers,

Wandelaar, Oceanis 331

Beneteaucup 2014

De Beneteau Cup Noord 2014 is weer gevarren, met 25 inschrijvingen werd het een behoorlijk startveld met veel Oceanissen en een paar Firsten. Het weer was prima met een noord-noordoostenwind, kracht 4-5. Er werd gestart met 23 schepen in drie groepen; de kleinere schepen eerst, dan de middenmoot en de groten als laatst. Velen hadden een rif gestoken aan de start. Het begon al gelijk met een kruisrak waardoor het hele veld uit elkaar viel en je niet meer goed kon zien wat je positie was. Bij de bovenboei zag je al veel verschillen. Het tweede rak was een mooi aan de winds rak en na Sport A ging het derde rak met ruime koers naar de VZ-B, om vervolgens pal voor het lapje naar de LC-1 te varen. Het laatste rak was weer aan de wind naar de FINISH. Ik schrijf dit met hoofdletters omdat ik hier toch wat over

kwijt wil.

Wat was er toch met de finish!

Je zou zeggen als je van de LC-1 richting finish vaart, knal je zo over de finishlijn. Echter in de wedstrijdbepalingen stond dat het finishschip de bakboord zijde van de finishlijn vormt. Maar als je lekker rechtdoor vaart, ligt het finishschip aan stuurboord. Dus ik dacht; "dat klopt niet"!

Nog even voor de zekerheid gevraagd aan de wedstrijdleiding of het finishschip de bakboordzijde van de finishlijn vormt. Ja hoor dat klopt, werd mij gezegd.

Het leek wel wat onlogisch en het gaf wat spanning aan boord. Ik wilde de gele boei ronden vervolgens afvallen om zo te finishen met het finishschip aan bakboord.

We hadden geen hoogte genoeg om de gele boei te ronden dus moesten we nog een keer overstag. Dit heeft er volgens mij niet uit gezien, maar het was niet anders.

Bij het passeren van de finish werd er niet getoeterd en stond men aan boord van de Lagoon druk te wuiven. Was het van enthousiasme dat wij het goed hadden gedaan of juist verkeerd?

We zijn toch maar weer gekeerd en verkeerd over de finish "gezeild", toen werden we wel af getoeterd.

Het was paniek bij de wedstrijdleiding want wat moesten ze hiermee aan?

Toen we, zoals vermeld in de wedstrijdbepalingen, de finish passeerden, zijn we niet af getoeterd dus eigenlijk niet gefinisht. Bij het passeren op de andere wijze is niemand reglementair gefinisht, de Piekant zou dan de enige zijn. Een leuk probleem om op te lossen voor de wedstrijdleiding op de Lagoon. We konden gelukkig allemaal erg lachen om het verhaal van Arthur.

Al met al zijn we blij dat we geëindigd zijn op de twintigste plaats. Maar bovenal zijn we heel blij met de Memorial Wisselbeker Arnold Warnars als blijk van waardering voor onze oplettenheid.

Met dank aan Nautisch Kwartier en de wedstrijdleiding voor deze gezellige Beneteau Cup 2014.

Hans Piels,

Piekant, Oceanis 343

Flottielje naar de Kanaaleilanden

We varen al enige jaren tot volle tevredenheid met onze First 31.7 in Noord-Nederland met de vakanties, maar er kriebelde kennelijk wat... Toen iemand ons tijdens de jaarvergadering van de BCN influisterde dat hun reis naar de Kanaaleilanden met de Armada van de ANWB het jaar ervoor zo goed bevalen was, zijn wij daar nog eens goed naar gaan kijken. En de informatie in de Waterkampioen en op de website was veel belovend.

Op een reis een paar jaar geleden voor een wandelvakantie op Jersey en Guernsey hadden we al wel gezien dat je daar echt goed rekening moet houden met getij en zomaar opduikende rotspunten uit het water, dus deskundige begeleiding was ons zeer welkom. Die werd beloofd en langs de kust van België en Frankrijk hoppen in afzienbare dagetappes is voor onze kleine bemanning te behappen, dus besloten we - half maart- mee te doen aan de Armada in 2014.

Een flottielje van dit jaar elf boten, in grootte variërend van 28 tot 42 voet, onder begeleiding van een moederschip.

Foto: Begeleidingsschip "Jantje"

Onze eerste grote tocht op zee, met de daarbij horende voorbereiding: nieuwe kaarten en pilots, een reddingsvlot, dat gelukkig gehuurd kon worden, en vers noodvuurwerk (daar kijk je dan ook een keer serieus naar, met het voorspelbare resultaat).

Door onze late inschrijving hadden we een voorlichtingsbijeenkomst gemist; met informatie die op een aantal zaken toch wel een ander licht zou werpen. Die informatie bereikte ons dus pas op weg naar het verzamelen startpunt Breskens. De geplande heenreis kun je kenmerken als: grote stappen gauw thuis (of ver weg dus...): in vier lange dagen naar Cherbourg. Op de Kanaaleilanden vrijwel uitsluitend aan de mooring of het anker (Help, we hebben geen bijboot). En terug via de Engelse zuidkust. Tweemaal het Kanaal over dus, oeps..

Die extra uitdaging kon er ook nog wel bij,

dus zijn we door gegaan. En het resultaat? Een mooie tocht met heel veel nieuwe indrukken, maar naar onze standaard met veel stress door aan het oorspronkelijke reisschema vast te houden, wat leidde tot heel veel uren varen op de motor. Met de deskundige begeleiding zat het wel goed; we zijn dus heel veel wijzer geworden over dit vaargebied.

Op Guernsey wachtte ons nog een nieuwe verrassing. Toen wij de haven van Sint Peter Port in voeren stonden er op een steiger een paar mensen te springen en te zwaaien, maar de havenmeesters stuurden onze club naar een ander deel van de haven. Wel aan een drijvende steiger, maar die had geen verbinding met de wal. De volgende dag was er ruim de tijd om te passagieren, dus iemand van een andere boot zette ons af op een steiger die wel verbinding met de wal had. Terug zouden we wel de watertaxi nemen. Op weg naar de wal weer geroep, en dat bleken Joke en Rob van de Blue Passion te zijn. Ze hadden ons getraceerd via de rondjes op de marifoon om de positie en het wedervaren aan de begeleiding door te geven. Een mooie gelegenheid om ervaringen uit te wisselen onder het genot van een kopje koffie (zij waren daar gekomen op eigen gelegenheid en vooral eigen tempo), en daarna zijn we toch maar de wal op te gaan. De pogingen om de terugweg met de watertaxi te regelen liepen op niets uit: Sinds dit jaar was er die steiger met verbinding naar de wal en dat had de doodsteek betekend voor de watertaxi. We hoefden aan het eind van de middag niet eens zo heel lang te wachten op een lift.

Een paar dagen later kwamen we Joke en Rob weer tegen, maar nu op het water. Zij op weg naar Jersey en wij van Jersey naar Alderney. De springplank voor de oversteek naar Engeland. De tocht langs de prachtige Engelse zuidkust verliep rustig, maar steeds onder de dreiging van een mogelijke storm later die de oversteek naar de Belgische kust kon verhinderen. En we hebben inderdaad drie dagen in Dover verwaaid gelegen. En dan komt opeens ook de thuisreis onder tijdsdruk te staan.

Thuis gekomen was onze eerste reactie: heel mooi zo'n reis, maar wel erg vermoeiend. En of we nog eens zo iets doen??? Maar in augustus zagen we in de Grashaven in Hoorn op het prikbord een tweedehands opblaasbare boot, en nu ligt er in huis dus een bijboot.....

Marius Kaptein, **Ecco First 317**

Wad en Wantij hoppen met je hefkiel

We zien wel waar het weer onze deze zomer brengt: we willen met de Fleur de Sel naar de wadden, liefst de Duitse en eigenlijk helemaal naar Helgoland. Met een Oceanis 32.3 met hefkiel kunnen we op veel plekken komen, maar de poes Saar is voor het eerst mee en die moet natuurlijk niet achter de zeehonden aan gaan!

Een rustig, windstil vertrek vanaf thuishaven De Blocq van Kuffeler brengt ons door de sluis bij Lelystad: plons, anker erin, lasagne in de oven (hoe fine-tune je dat rudimentaire apparaat ook alweer?): wij zijn weg.

Via Hindelopen en Kornwerderzand komen we een dag later voor de keuze: onderlangs via Harlingen naar Ameland óf via Zuiderak en Inschot naar Terschelling.

Rekenen levert op dat de eerste keuze in theorie alleen met springtij mogelijk is.... laten we onze eerste waddentocht met deze boot maar niet meteen te link beginnen. Wij gaan naar Terschelling. Met hoogwater over Paardenhoek en Inschot snijden we met 'n enkele platbodem hier-en-daar wat af. Het was een beetje zeiltje-op-zeiltje-af weer, maar al met al hebben we mooi gevaren deze dag.

Terschelling overdonderd met haar drukke haven (er zijn nog vier wachtenden vóór u bij de douches..) en huurfietsen geven ons een ontsnapping naar bos, duin en strand. Wat ruikt dat heerlijk naar dennennaalden en zilt.

O, met Saar gaat het trouwens goed: ze doet het keurig op de bak (een klemgezette emmer met bodempje grit) en eet & drinkt zonder veel ermee te gaan slepen of te morsen. Tijdens het varen kijkt ze graag uit het kajuitraam naar de golfjes, slaapt veel en komt af-en-toe een kijkje in de kuip nemen (aan een tuigje en lijn). Uitlaten op de wal ziet ze niet zo zitten, maar om nu in de schemer de kuip van de burens te gaan verkennen... dát toch liever niet meer. (entschuldigung nachbarn!)

Rekenen en droogvallen

Van Terschelling naar Ameland onderlangs betekent dat we écht hoogwater nodig hebben om de wantijen over te komen. Estimated time of departure: 4:00. Gelukkig liggen we aan de buitenkant van de driedubbele rij en wordt het al rond 6:00 licht, dus de teerling is geworpen. Fijn dat vóór het eerste wantij de zon op was: die prikken en boeitjes liggen er heus wel, maar zelfs met bijgewerkte kaart is de boel altijd wat verschoven. Visuele navigatie heb je op onbekend terrein gewoon nodig en het is zo leuk al die zeehonden bakboord van de Blauw Balg te kunnen zien liggen. (Lenie het zijn er wel erg véél; ze eten ca. 7 kg vis per dag: weet

je hoeveel doosjes Kap'tein Iglo dát wel niet is??!) Zowel het wad als de haven, worden steeds stiller richting het oosten.

Van Ameland naar Schiermonnikoog wilden we eens droogvallen met onze boot. Daar was het de vorige twee vakanties nog niet van gekomen: teveel wind óf tijdgebrek. Met nu zelfs drie wantijen te passeren, moet het lukken. We gingen te vroeg weg, om zo vóór het eerste of tweede wantij droog te vallen. Op die wijze heb je ook het ruimtste de tijd om de opeenvolgende ondieptes bij hoogwater te passeren.

Best spannend: Is het vlak genoeg? Komen we weer los? Worden we niet steeds verder op

het ondiepte stuk gezet? Dat soort dingen.. En dan lóóp je dus vast; nou ja, prima dan. Vlak naast de vaargeul gooi ik het anker vast uit en we zien wel hoe lang het duurt. (Uiteindelijk ca. 5 uur) Met een peilstok prikken we rondom de boot; "nou de ene kant is wat dieper dan de andere, maar het komt wel goed", denk ik. En ja hoor: Kéurig op haar kiel en de beide roeren staat de Fleur de Sel in the middle of nowhere. O, nee: we liggen op het Pinkewad bij boei ZS18 en in de verte zie ik wadlopers van het vasteland (Schoorsterhoofd) naar Ameland (Oerdrp). Het is een mooie en leuke ervaring om op eigen kiel droog te vallen. Het eerste en laatste uurtje eb & vloed hoor je het klotsen van de golven tegen de romp van de boot. Toen de eerste platbodem ons voorbij voer, dacht ik: "nu kunnen we wel weer loskomen". Na twee keer steken: Los! en daar gingen we. Hier-en-daar passeren we via het Friesche wad, Wierummerwad en Paesenrede, ook een andere vastliggende boot. Die wil weten hoe diep wij steken (1,0m). "O, wij 1,20m, dan moeten we nog even wachten". Bijna bij de haven van Schie wordt het toch wel schemerig. Ik hoop dat ik het nog vóór donker haal, want ik wist nog van vele jaren geleden, dat het laatste stuk met onverlichte boeien en stokken werd bebakend. Een andere zeiler, die we vóór ons rechtsomkeer zagen maken, konden we nog helpen de boeitjes te vinden: "Volg ons maar". (Ca. twee jaar geleden is de Reegeul aardig verlegd: onze recente kaarten zijn dan handig.) Wij zien de weg óók nog niet,

maar toen ik het eerste boeitje van de Reegeul en de haven in beeld kreeg, dacht ik: "het gaat nog nèt lukken om de prikken te vinden."

Fraai Friesland

Op Schier aangekomen ging het steeds harder en harder waaien. Het is werkelijk een betoverend prachtige plek, maar na een dag of drie krijg je het op je heupen. Je hebt zelfs het bunkermuseum en bezoekerscentrum gezien, het springtij is voorbij en wil je verder óf in elk geval weer wat anders. Bang om verwaaid op een Duits eiland terecht te komen, besloten we om rustig binnendoor terug te varen. Bij nadere beschouwing bleek het merendeel van de boten in de haven dit te doen. Het weer zou namelijk voorlopig zo blijven, maar bij Lauwersoog naar binnen, richting Dokkum, viel ons helemaal niet tegen. Mooie plassen, prachtige boerderijen en in een kluppie van 2 à 3 boten gingen de bruggen & sluisen gesmeerd. De kat keek onderweg haar ogen uit naar al dat vlees in de wei en Birdaard met z'n molen en haventje bleek inderdaad een bezoek waard. Na in Leeuwarden boodschappen te hebben gedaan, verder via Franeker. Bij Harlingen toch nog even het zout op, waarna we onder onrustige en wisselende weersomstandigheden afzakten naar huis via Workum en Enkhuizen.

Kortom

Wadhoppen & wantijen: Rekenen móet. Hoogwatertijden verschuiven per eiland een stuk: neem de dichtsbijzijnde haven. Koop de nieuwste kaart en teken in de oudere de BAZ's in. Vergeet windrichting of mogelijk zeilstand maar, kijk pas in de tweede plaats naar stroom mee of tegen: er moet gewoon genoeg water staan. Reken bij de zeegaten maar op een stuk stroom tegen óf blijf liggen tot het volgende tij méé. O ja: en wat je ook berekend, de werkelijke situatie terplaatse is telkens nèt even anders. Vergeet doelen, relax.....

Gideon en Marlies,
Fleur de sel, Oceanis 32.3

Glorious Mud !!

De Swing heeft qua weer een rustige vakantie gehad. Na een paar hectische laatste werkweken liggen we zondagavond 29 juni bepakkt en beladen eindelijk in IJmuiden. Het belooft de komende week behoorlijk goed weer te worden. Of het zeilen wordt is een andere vraag. Na Scheveningen, Blankenberge, Nieuwpoort, varen we op donderdag naar Ramsgate. De

oversteek lijkt een makkie te worden. Tegen de wind in, die er niet is, op de motor naar de overkant puffen. De voorspelling is wel dat de wind zou gaan krimpen. Uiteindelijk varen we met een dikke 6 Bft, 2 raffen in de zeilen, hoog aan de wind, motorzeilend zodat we net niet te hoeven kruisen, Ramsgate binnen. De buurman uit Nieuwpoort die s'ochtends vroeg naar Dover/Wight was vertrokken ligt daar ook. Het weer was hem te heftig om er tegenin te kruisen. Hij besluit later dan maar naar London te gaan.

Vanuit Ramsgate gaan wij een paar dagen later, (het weer was niet geweldig; dus niet zonnen en niet zeilen), naar Faversham. Volgens de Vaarwijzer is dat een mooi plekje. Dat is ook zo, maar een aanrader is het alleen als je slechts een metertje diep steekt zoals wij. Of als je er een paar dagen voor springtij naar toe gaat. Wij komen aan op doordij! Dat gaat echt maar net.

De haven van Faversham ligt aan het einde van een lange, ondiepe, meanderende kreek waar eb en vloed op een bijzondere manier naar binnen en naar buiten stromen. Niet geleidelijk maar in twee uur naar binnen en in twee uur weer naar buiten. Vier uur na laag water loopt het water er nog steeds uit! maar het geultje is dan zo smal dat je er overheen kunt stappen. Heel anders dan op ons Nederlandse wad waar de twaalfderegelt geldt.

Wij kwamen daar slingerend door de kreek, zoekend naar het geultje, keurig op HW water aan. Keurig, maar een half uurtje eerder of later was dat al niet meer gelukt. Als we waren vastgelopen had dat wel een probleem kunnen zijn! Er is een ligplaats aan de kade vrij, maar

daar kunnen we niet komen. We lopen vast. Aan de overkant zijn wat gammele steigertjes voor kleinere boten: geen optie. Na wat heen en weer schuiven, onwetend van het grote verschil in dood en springtij, wijst een schipper ons naar aan plaats aan de kade die eigenlijk geen vrije ligplaats is. Gelukkig, want het water begon al te zakken.

Als we van het eten bij de Italiëaan terugkeren, ligt de boot al diep in de Glorious Mud. Faversham is een middeleeuwse vissersplaats met nog zeer oude vakwerkhuisen en een mooie kerk waarin volgens de legende een koning begraven ligt. Havenvoorzieningen zijn er waar wij liggen niet, maar we hebben volle watertanks en met zonnepanelen op het dak blijven onze accu's prima op peil. Fietsend gaan we naar de westelijke zee-arm die ook naar Faversham leidt. Daar troffen we een soort autokerkhof aan maar dan voor boten. Naast gloednieuwe boten

liggen er ook die helemaal groen, half of helemaal gezonken zijn. De Engelsen stoort het niet, althans niet de bezitter van een nieuwe Southerly die wij ernaar vroegen. Gammele steigers gemaakt van wrakhout en veel boten die zo hoog op het droge liggen dat ze er alleen nog maar met springtij weg kunnen komen (if at all). Het verschil ter plekke tussen doortij en spring is nl. 1,6 m.

Dat wij er op doortij zijn binnengekomen is dus eigenlijk bijna een mazzeltje. Wij werden door de Engelsen bijzonder gastvrij en hartelijk ontvangen en van nautische adviezen voorzien. Na een paar dagen vertrokken wij s'ochtends heel vroeg in verband met het tij; er werd vanaf een balkon gefloten en toen we omkeken bleek dat wij uitbundig werden uitgezwaaid!

Na dit avontuur ging het verder over The Swale en de Medway naar Chatham (waar Michiel de Ruyter de ketting brak (niet dus! zeggen de Engelsen terecht...met een list maakten zijn mannen de ketting los)). Chatham marina ligt in een voormalig scheepsdok achter een sluis en heeft prima voorzieningen. Om de hoek is een hypermodern winkelcentrum met veel restaurants, winkels en een bioscoop. Echt interessant zijn de Royal Dock Yards die er vlak naast liggen. Hier werden van de 15e eeuw tot en met de Koude Oorlog Engelse oorlogsbodems

gebouwd: van de HMS Victory tot atoomonderzeeboten. We zijn daar 3 dagen achter elkaar geweest want het is zo groot (44ha) dat het te veel is om in een dag te bekijken. Daarom zijn de kaartjes ook een jaar geldig. Ook het Royal Engineers Museum bezochten we en in Rochester een zeer oude kathedraal en een nog ouder kasteel, met uitzicht over de Medway, dat Rochester in vroeger tijden moest beschermen. In de Theemsmondung zagen we nog de vreemde bouwsels waar in WOII vliegtuigspotters zaten. Na alle verhalen over de Royal Engineers en Michiel de Ruyter en zijn kornuiten bekijk je de rivier, de forten etc. met heel andere ogen.

Op de terugweg (tegen de verwachting in alles bezeild!) vanuit Ramsgate zijn we Gravelines (Grevelingen), tussen Duinkerken en Calais, binnengelopen. Gravelines is een echte vestingstad die lijkt op b.v. Naarden (zelfde bouwheer Vauban) of Willemstad. Wat dieper stekende schepen kunnen in Gravelines ook wel terecht maar in de recent vernieuwde haven moet je dan wel buitenop de steigers liggen want de haven valt, meer naar binnen toe, droog. Een niet te diepe gewone kiel zal vermoedelijk helemaal in de modder wegzakken en rechtop blijven staan. Terughoppend naar Nederland met een NW 5-6. Meestal motorzeilen dus, want anders ben je een speelbal van de golven en alleen maar zeilen duurt echt te lang. Niet ideaal, maar het was droog en de zon deed zijn best. Dat scheelt.

Na 4 weken ligt de boot weer in Lelystad en kijken wij terug op een zeer geslaagde tocht. Maandagmiddag een berichtje: kunnen we donderdagavond al naar de boot?

Marga Visser

Swing, Oceanis 331

Cam-Race 2014

Op 2 juli 2014 om 22.00 uur is de ZaZoe vertrokken met schipper en 1 matroos uit de thuishaven St. Annaland voor een zeilwedstrijdje naar Larvik, Noorwegen.

De eerste stop is natuurlijk Lauwersoog, waar de start op zaterdag 5 juli zal plaatsvinden. Na 27 uur varen, met de gennaker op van Maasmondig tot Den Helder (!), kwam de aanloop naar Lauwersoog in zicht..... Maar laat de plotter en de 2 weken oude kaart nu niet kloppen met werkelijkheid? In de nacht is dat dan zeer verward.... Vertrouwen op zicht en met zaklantaarn, toch veilig in de haven beland.

Zaterdag 5 juli, de haven is druk en zeer bedrijvig. De laatste 2 bemanningsleden voor de race meldden zich op tijd bij de schipper. Een lekker warme maaltijd nuttigen en dan is het tijd voor de start. Heerlijke wind (5 bft), buiig, en scherp aan de wind het westgat uit. Helemaal klaar voor de ruim 350 Nm naar Larvik. Wat zal het de ZaZoe deze keer brengen? Het is een lustrum, 5x Cam-race, een hele prestatie voor de schipper, maar ook voor de bemanning! Routine wordt het niet, gelukkig, en er wordt zeer alert gevaren. En dan kan de gennaker gehesen worden, het waait wel hard, maar ja, daar moet het zeil toch tegen kunnen? Mooi niet..... toch te scherp gevaren en ja hoor, een grote scheur..... Tja, en dan moet je nog meer dan 300 Nm... Dat voelt als een rally racen met een leuke band. Na 59 uur wordt er gefinisht, wel een stuk langzamer dan 2 jaar geleden (48 uur en 2° plaats in de ORC-1), maar de schipper is dik tevreden (5° plaats dit jaar). Bovendien waren er geen ongelukken of ander leed tijdens de race EN iedereen is op tijd gefinisht voor de voetbalwedstrijd halve finale WK Nederland-Argentinië.

De haven in Larvik kleurde gewoon oranje met alle stormzeiltjes! Heerlijk weer en een prima wedstrijd.... Ondanks de uitslag bleef het lang gezellig in Larvik!

Op donderdag is er bij de Cam-race altijd de traditionele barbecue, maar zodra dit eten naar binnen is gewerkt, begint het bij de bemanning te "kriebelen"....Lang genoeg in een haven gelegen, het wordt tijd om te vertrekken. 's Nachts een mooie ankerplek gezocht en vrijdagavond werd de haven van Oslo aangekomen. Daar vertrokken de 3 bemanningsleden, na uitgebreid te hebben gepassagierd, terug naar Nederland en kwam de schippersvrouw aan boord voor een verdiende vakantie met de schipper.

De planning was om het Gotha-kanaal door Zweden te varen. Een gedeeltelijk gegraven kanaal tussen Gotenborg (west-zweden) en Stockholm (oost-zweden), varende over de grote meren waar Zuid-zweden bekend om is.

Dus na het vertrek uit Oslo, via de scheren, in 5 dagen naar Gotenborg gevaren. De zeer bekende scheren hebben we dit jaar "overgeslagen", omdat wij deze in 2008 al uitgebreid hebben aangedaan (2° x Cam-race). De scheren zijn zeker de moeite waard om vaker te bezoeken, maar dat was dit jaar niet ons doel. Naar Gotenborg hebben we veel kunnen zeilen, veel geankerd en hadden prachtig weer. In Gotenborg in de stadshaven gelegen (Lillebommen), met terrasjes en live-muziek. Het is een mooie stad, veel parken, en veel leuke dingen om te doen.

Ten zuiden van Gotenborg zijn er relatief weinig plaatsen om te ankeren, niet te vergelijken met de scheren. Gelukkig was het weer heel goed en stabiel. Het was voor ons een uitdaging om zoveel mogelijk te ankeren. De eerstvolgende haven was Basstad. Eigenlijk heel per ongeluk, maar een zeer bijzondere badplaats aan de kust van Zweden. Er was een internationaal tennistoernooi (WTA/ATP) net een dag afgelopen. We hebben de toppers (Williams, Federer) op een dag na gemist. Wel was de sfeer in deze stad nog veel aan tennis gewijd. Het is een badplaats waar in vroeger tijden op doktersadvies men in zee moest "badderen". Vandaag de dag loopt men nog steeds met badjassen aan, langs de haven, naar het strand. Zowel in de ochtend als 's avonds voor een avondduik. Ook het strand met een heuse beach club is niet iets wat je in Zweden verwacht, maar het was is er dus wel!

Na Basstad een prima zeiltocht richting de Sund. Daar hebben we Helsingor, Denemarken bezocht. De jachthaven ligt naast het zeer imposante kasteel, die zeker een bezoek

Baltic Sea

waard is. Het toeval wilde dat er dit jaar ook het jaar van Shakespeare is. Zijn toneelstuk Hamlet, speelt zich af in dit kasteel. We hebben dan ook een bijzondere rondleiding mogen ervaren, het kasteel gezien door de ogen van Hamlet en zijn beste vriend, Horatio.

Na Helsingor hebben we nog een ankerplekje gezocht bij het eiland Ven, midden in de Sund. Het was veel te warm om in een haven te liggen, dus zijn we de volgende dag pas Malmö aangekomen. Vanuit Malmö hebben we weer een lange zeiltocht gemaakt, de westelijke punt konden we met gebruik van een kanaaltje "afsnijden", scheelt toch weer 5 uur varen. Na een lange zeildag, met periodes van zeer weinig wind, zijn we de haven van Ystad binnen gelopen. Wederom een leuke plaats, waar we fietsen hebben gehuurd om wat van het binnenland te zien. Veel graan, weilanden en bos.....

Daar hebben we ook een bezoek gebracht aan de plaatselijke watersportwinkel..... het leek wel een juttersmuseum, zoveel oude en nieuwe rariteiten zijn daar te vinden. Maar ook een kaart van dit zeilgebied.... En wat blijkt: Polen is niet eens zo ver weg, dus een Pools gastenvlaggetje gekocht en plannen gemaakt om daar wat havens aan te doen.

Maar eerst nog de Baltische Zee "oversteken". Daar ligt nog wel een groot eiland, Bornholm, wat hoort bij Denemarken. Net te noordoosten van dit eiland, ligt nog een "speldeknoop": het vesting eiland Christianso, het meest oostelijke deel van Denemarken. Een klein eiland, bewoont door 90 mensen en wordt dagelijks bezocht door veel toeristen. Het eiland kun je in ca 1-2 uur helemaal rond lopen, inclusief een bezoek aan de vuurtoren. De eilandbewoners zijn zelf-supporting, maken gebruik van een zoetwaterbron of een watermaker. Ook stroom e.d. wordt zelf opgewekt en niet aangevoerd vanaf Bornholm of het vaste land.

Baltic Sea Vervolg

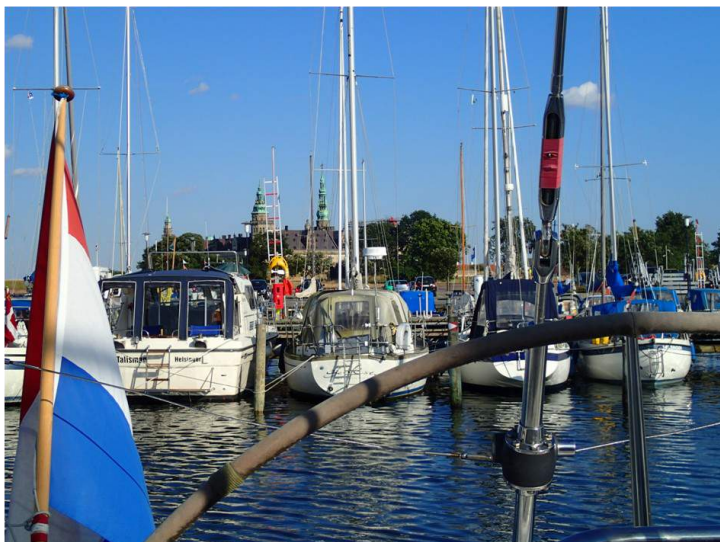

Foto: Helsingor

De haven ligt tussen het hoofdeiland en het tweede eiland in, dus een heel bijzondere plaats om te mogen liggen.

Het was nog steeds prachtig weer en we konden lekker zwemmen (watertemperatuur 23,8 graden!)

Na Christianso was de oversteek naar Polen gepland. Een perfecte zeildag, bakstag wind (4-5 bft) en zon. Na 12 uurtjes lagen we in de haven van Kolobrzeg. Een warm welkom door de havenmeester, die ons al van ver aan zag komen en een mooi plekje voor ons had. We konden ook gewoon met euro's betalen (wel contant) en qua liggeld..... Zeker nog eens terugkomen, want het is een plaats met historie! Helaas hadden we niet de tijd om een dag te blijven liggen, we moesten nog wel een heel eind varen om weer op tijd thuis te kunnen zijn. Dus de volgende dag op tijd vertrokken naar Swinoujscie, een grote haven- en industriestad op de grens tussen Duitsland en Polen. Wederom een perfecte zeildag, waarmee we met de gerepareerde gennaker wel 8-9 uur aan een stuk hebben kunnen zeilen!

Ook in Swinoujscie konden we niet langer blijven liggen, de tijd begint te dringen..... Wel eerst lekker en goedkoop kunnen eten en de volgende dag weer op tijd vertrokken, richting de Rugen, Stralsund. Een mooi zeilgebied, Rugen, maar je moet wel rekening houden met de diepgang in ons geval. Niet alle eilanden en plaatsten zijn voor ons bereikbaar. Maar tussen de eilanden is er een zeer ruim vaarwater, te vergelijken met het IJsselmeer, denken wij.

In Stralsund hebben we echt even de toerist gespeeld, de hop-on-hop-off bus door de stad, het ocean-museum, kerkjes, torens beklimmen er op terrasjes gezeten. Er was veel te doen in deze stad, waardoor het gezellig druk was.

Vanuit Stralsund hebben we (voor het eerst deze vakantie) een nacht door gezeild..... We moeten nu toch echt afstanden gaan afleggen..... Op het Kielerkanaal hebben we weer een overnachtingsplek gezocht, net voor de sluisdeuren van het riviertje de Eiber..... Ook een vakantiebestemming geworden, want het zag er wel heel idyllisch uit om die rivier de Eiber te bevaren. Dan Cuxhaven, Nordeney en snel doorgevaren naar Lauwersoog..... Ja, dezelfde haven als waar we 4 weken daarvoor de start van de Camrace hebben beleefd! Nog iets meer dan 1 week en dan

moeten we weer terug in St. Annaland zijn.... Er moet toch eens gewerkt gaan worden.... Maar voor het eerst deze vakantie, slaat het weer om. We liggen 5 (!) dagen verwaaid.... Veel boten zijn met ons mee gevaren vanaf Cuxhaven en hebben gekozen voor de noordelijke staande mast route. Helaas is dit voor ons geen optie, dus een klein weergat afgewacht en een zware dag gehad naar Vlieland. Harde wind, maar vooral veel golven en veel kruisen..... Maar het is allemaal goed gegaan.

Via Harlingen, IJsselmeer, Enkhuizen, bij IJmuiden weer naar buiten, Scheveningen en via de Roompot, waren we weer terug op de Oosterschelde.... En weer veilig thuis.

Wat is ons bijgebleven van deze reis?

- Dit jaar hadden we echt veel tijd; de ZaZoe is meer dan 6 weken onderweg geweest.
- Ad mag zich veteraan noemen bij de Camrace.
- Het ontbreken van getij op de Baltische Zee, dus niet opstaan op de meest vreemde tijden. Die 30-50 centimeter windgetij is niet de moeite waard om je zeilplannen daarop aan te passen.
- Basstad, een ouderwetse badplaats met allure van Ibiza en dat in Zweden
- Helsingor met het mooie kasteel
- Ystad met het jutters-watersportwinkeltje
- Polen, nieuwe jachthaven, goede faciliteiten en goedkoop (nu nog wel)
- en wat hebben we (weer!) mooi weer gehad in Scandinavië.

In 2016 zullen we zeker weer gaan proberen om de Camrace te gebruiken om in het noorden vakantie te vieren. Wie weet gaat het Gotha-kanaal dan wel lukken!

Ad de Korte en Scarlett Oskam

Zazoe, First 47.7

Afsluitingstochten 2014

Noord

Na Vrijdag een schitterende verkenning van de ondiepste plek van het IJsselmeer te hebben gehad, dit schoonheidsvlekje met een diepgang van 1.20 gaf de Riptide van 2.30 een prachtig uitzicht van de omgeving. Vanuit deze uitzichtpost hebben we de baan rustig kunnen verkennen. Tevens hebben we de kiel nog even gepolijst over de ondiepe riggers in de Houtrib. En je zult zien dat dit polijsten nou net die ene minuut scheelt tussen de 1e en 2e plek. Goed dit was onze voorbereiding.

De crew, Gijs, Ineke, Peter, Jolanda en hond Madison zijn met eigen boot naar de Houtrib gevaren en hebben de kiel stevig vast in de grond geplaatst. Geen zorgen van piepende willen, er was gewoon geen beweging meer in te krijgen.

Vrijdag borrel en nee geen koude steiger borrel maar een lekkere warm locatie met live shanty muziek. Blijkt dat een opkomende talent, uit ons midden, altijd al graag zangers of dirigent had willen worden, maar niet kon kiezen. Wat een gezellige start van het Beneteau weekend.

De zaterdag begon met dikke stress, tjonge 09.00 palaver. Na de baan en bemoedigende woorden te hebben ontvangen is er besloten om de spinnaker in de zak te laten. Onze traditie aan boord is dat Jolanda, die de lekkerste appeltaart van de haven maakt, genuttigd moet worden voor de start. Uit ervaring, zonder appeltaart geen goede start.

Onze concurrerende collega, de Year, die het gemiddelde van drie horloges hadden genomen als starttijd, hebben het startsein niet goed kunnen horen en het zicht werd belemmerd door ons. Ja, zo kan je het ook uitleggen Benno, (bemanning van de Year.) Je weet toch dat een poldermodel niet echt werkt. Ineke was gelukkig zo goed uitgeslagen dat zij op het juiste moment ons attendeerde dat we de marifoon nog moesten aanzetten.

"De eerste boei is er niet?" wat nu?

De wedstrijdleader had daar een goede oplossing voor die hij, op verzoek, meerdere malen heeft mogen herhalen. Om ons heen werd er nog flink strijd geleverd met grote genakers. Net wel, net niet. Er werd zo hard gevaren, dat het 3 boeien duurde voor we onze achterstand hadden ingehaald. Nu stoeien om onze handicap waar te maken. Zelf de boeien zoeken en strijden tegen de tijd. Het rak naar

Urk, was een lastig rak, geen snelheid in te krijgen.

Deze boei gerond en kruisend naar de HR-A. Hier moeten we onze slag slaan, aan de wind is ons sterkste punt. Toen scheurend halve wind naar de finish.

Wat een fantastische zeildag, wind, zon en een super bemanning. Prijsuitreiking, heerlijke maaltijd en een super gezellige avond. Bedankt voor de organisatie.

Theo en Lonneke Wajer,

Riptide, First 47.7

Zuid

Eindelijk was het zover, het weekend van 26-27 september 2014 stond in het teken van BCN Zuid Sluitingstocht in Bruinisse. Zes boten hebben zich ingeschreven voor de steigerborrel op vrijdagavond en een wedstrijdje op de zaterdag. Zowaar hebben zich 2 nieuwe leden aangemeld en waren dan ook aanwezig als kennismaking.

De traditionele steigerborrel werd aangeboden door Nova Yachting, maar door omstandigheden waren hier 3 boten niet bij aanwezig. Zaterdagochtend kwamen deze boten in alle vroegte aan in Bruinisse en waren net op tijd voor het palaver. De weersverwachting was goed te noemen, alleen zou de wind wegvalen aan het eind van de middag (en niet meer terugkomen). De wedstrijdcommissie, Evert Jochems, had een leuke baan uitgezet. Om de 5 minuten werd er gestart, langzaamste boot eerst en snelste boot als laatste natuurlijk. Snel werden de spinakers, gennakers en code

zero's gezet en de wedstrijd barstte los.

Een waar "gevecht" tussen de Tante Miek Miek (First 44.7) en de ZaZoe (First 47.7) werd uiteindelijk met line-honors beslecht door de ZaZoe.

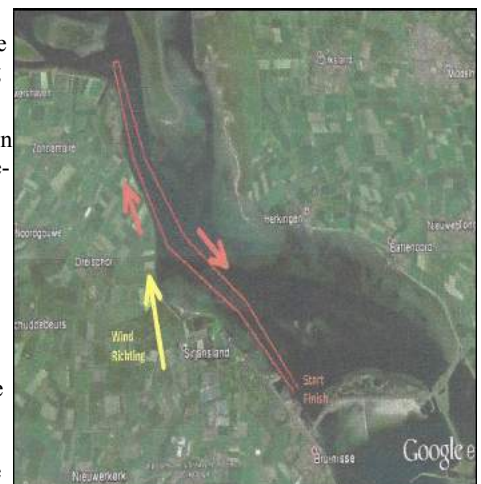
Daarna viel de wind weg en was het wachten geblazen op de volgende boot. Na geruime tijd kwamen de Beloega (Oceanis 40) en Era Nova (Oceanis 31.1) binnen gevaren, zij hebben de motor gestart om toch maar vooruit te komen. Een zware taak volgde voor de wedstrijdcommissie: wel of niet de wedstrijd afblazen? Er waren nog 2 boten onderweg en om dan af te blazen, zou dan ook wel weer erg jammer zijn. Dus toch maar wachten, en wachten en wachten..... En jawel, de First Lady (First 40) kwam over de finishlijn. Tijdens het borrelen kwam de laatste volhouder binnen: een staande ovatie voor de Skadi (Oceanis 40), Peter Tilburgs!

Na de borrel werd er gezamenlijk gegeten en werd de eerste prijs overhandigd aan de bemanning van de ZaZoe, met op 3 minuten afstand de Tante Miek Miek. Als 3^e de First Lady, gevolgd door Skadi. Beloega en Era Nova deelden de 5^e plaats.

Het borrelen duurde tot de late uurtjes en zondagochtend na de koffie weer op het gemak naar huis. Skadi en Beloega waren al vroeg vertrokken naar Vlissingen, Era Nova was zaterdagavond al terug naar de thuishaven. Voor de ZaZoe, Tante Miek Miek en First Lady was het een klein stukje varen naar Sint Annaland. Kortom, na gezellig borrelen, eten, sterke verhalen vertellen en een wedstrijdje, was er aan BCN Zuid primeurweekend een eind gekomen. Op naar het volgende evenement.

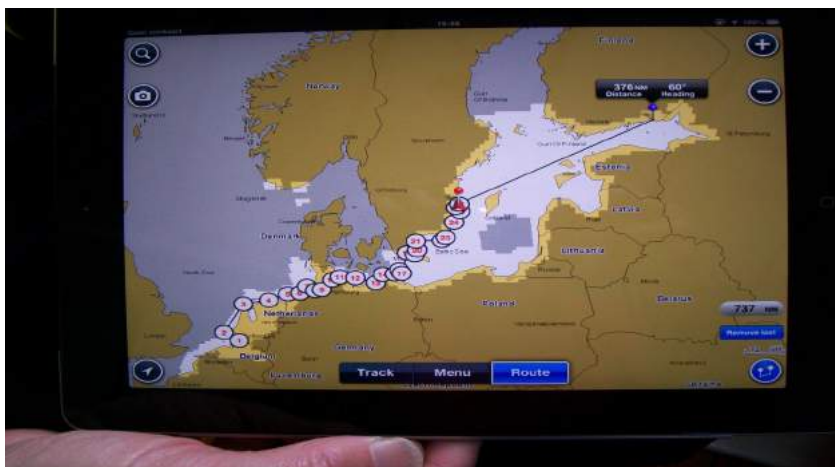
Ad de Korte en Scarlett Oskam

Zazoe, First 47.7

St Petersburg met de Wandelaar deel 5 en 6 Naar Huis

Inleiding

In 2014 ondernamen Ruud en Joke van Oers een ondernemende reis op en neer naar St. Petersburg. Van hun belevenissen hebben ze een uitgebreid verslag gemaakt, waarvan de eerste 4 delen in de vorige AV's zijn opgeschreven.

De reis die ze ondernamen staat getekend in bijgaand kaartje. In deze AV de laatste 2 delen van de reis, waar verteld wordt hoe ze van St. Petersburg terug naar huis voeren. Tenslotte eindigen ze hun verhaal met een korte evaluatie

De "WANDELAAR" is een Oceanis 331 met hefiel uit 2001. Ruud en Joke hebben er in deze tijd meer dan 30.000 Nm mee gevaren. Voor meer informatie over wat je zoal tegenkomt in 13 jaar en 30.000 Nm, zie de AV april 2013

Van St Petersburg naar Kalmar

Vandaag 15 juli. Prachtig zomerweer, maar geen spat wind. We zijn al enkele dagen bezig met de terugreis van uit St. Petersburg. We hebben o.a. nog een dag in Helsinki gelegen en het indrukwekkende fort Sveaborg bezocht. Na een rustige laatste nacht, afgemeerd aan de rotsen van een schitterend natuurhaventje, varen we nu halverwege de Finse Golf in de richting van Dirhami gelegen op de uiterste NW-punt van Estland. Dus de beslissing is gevallen: We nemen de "binnendoor"-route langs de kust van de Baltische staten en vervolgens via het eiland Gotland terug naar Zuid Zweden. Een mooi moment om eens terug te kijken op ons bezoek aan Rusland.

Op de eerste plaats voelt de reis met onze boot naar St. Petersburg als een succes. Het project is tot nu toe helemaal volgens plan verlopen. Met dank aan de Nederlandsche Vereniging van Kustzeilers die alles tot in de puntjes had voorbereid. Jammer dat het admiraalzeilen op de rivier de Neva niet kon doorgaan; de autoriteiten waren onvermurwbaar: per boot diende 350 euro te worden afgerekend voor het openen van de bruggen en daar was bij het oorspronkelijke inschrijfgeld niet op gerekend.....

De stad is prachtig en voldoet met zijn fraaie rivier, musea, kerken en cultuurpaleizen aan alle verwachtingen. Zelfs het hoofdstekantoor waar we postzegels kochten is een monument. De inrichting is zoals bij ons in de jaren vijftig en de behandeling van de klanten is net zo autoritair, traag en weinig efficiënt.

Het verschil tussen rijk en arm is groot, zoals we ook zagen in en om de jachthaven. De vermogende Russen bezitten grote motorjachten en laten zich, omgeven door bodyguards, per helikopter naar de jachthaven (en de laatste 300 meter per Maserati naar de boot) vervoeren. De boot ligt achter diverse slagbomen en hekken die alle voorzien zijn van een bewaker. Slapen doet zo'n bewaker in een soort kippenhok... En de vuilcontainers bij de jachthaven worden dagelijks leeggehaald en uitgesorteerd...door vrouwen... met de hand.

Het passeren van de nauwe doorgang naar zee in de stormvloedkering bij Kronstadt, na het lastige uitklaren bij de Russische douane en immigratiedienst, voelde aan als een bevrijding. Niettemin moesten we op dat moment nog 80 mijl non-stop varen tot de Finse grenspost. Gelukkig was het rustig weer, zodat we op de motor nauwgezet de strikt voorgeschreven route konden volgen en om 1.00 u's nachts dronken we op het eilandje Haapasaari, tezamen met onze tochtgenoten een glaasje wijn op de goede afloop. Terug in "free Europe". Daarna voor anker en heerlijk geslapen.

Ongeveer een week later: De gekozen Estland-Gotland-route is goed uitgepakt. Wel hebben we dagelijks flinke trajecten moeten afleggen want slecht weer met aanhoudend harde noordenwinden zat ons op de hielen. Daardoor hebben we van de Estlandse eilanden alleen de sfeer kunnen proeven: aardige mensen die blij zijn met hun herwonnen vrijheid en nog bezig met het opruimen van de puinhoop die de Russen bij hun vertrek in 1994 hebben achtergelaten. Met (prima besteed) E.U.-geld worden o.a. haventjes opgeknapt. Het uitvaren van de Golf van Riga en de aansluitende oversteek naar Färösund op de noordpunt van Gotland was best een beetje spannend en het langste aaneengesloten traject van onze reis tot nu toe (130 mijl). Omdat we beiden onderweg redelijk hebben kunnen slapen viel de vermoeidheid bij aankomst mee. Niettemin moesten we twee dagen in dit mooie vakantiedorp blijven liggen want de harde wind had ons uiteindelijk toch ingehaald. Gelukkig konden

St Petersburg met de Wandelaar deel 5 en 6 Naar Huis (vervolg)

we in de dagen daarop naar de oude hoofdstad Visby, vervolgens door naar het eiland Öland en tenslotte naar de universiteitsstad Kalmar aan de oostkust. De helft van de terugreis in 14 dagen, lang niet slecht... Wel blijft oplettendheid geboden. De terugreis is niet makkelijker dan de heenreis ook al ben je geneigd dat te denken. We zijn deze week al twee al zeiljachten tegengekomen die in Estland hard met onderwater liggende zwerfkeien in aanraking waren gekomen, lek waren gestoten en uitgebreide reparaties moeten ondergaan c.q. per as naar Nederland moeten worden vervoerd. Bij ons is het tot nu toe bij één kleine parkeerschade gebleven. En hopelijk kunnen we dat zo houden.

Van Kalmar naar Huis

Het zesde en laatste verslag van onze Rusland-reis op eigen kiel. We liggen op de dag dat dit deel van het verslag wordt geschreven (6 augustus) op het Duitse Waddeneiland Norderney niet ver van Groningen. De laatste buitenlandse haven die we aanlopen. Gisteren zijn we met een mooie Z.O.-wind uit Cuxhaven komen zeilen. Het zeegebied Duitse Bocht toonde even zijn meest vriendelijke gezicht, maar zoals gebruikelijk snel gevolgd door zijn bekende grimmigheid. Dat laatste in de vorm van een donderend onweer en harde wind in de loop van de nacht. Maar we lagen op een veilig plekje in de jachthaven afgemeerd en hadden gisteren al besloten om een rustdag in te laten, zodat de wind een beetje kon uitrazen. Niettemin zijn we blij weer terug te zijn op de Noordzee met zijn dynamiek van eb en vloed, zijn zand- en slikbanken, zijn zilte geur, zijn zeehonden, bruinvissen en Jan van Genten. Al die dingen die we twee maanden lang in de Oostzee toch wel hebben gemist.

Sinds Kalmar, waar ons vorige verslag eindigde, hebben we steeds goed weer en gunstige vaarcondities getroffen. Dat stelde ons in staat om in een betrekkelijk hoog tempo huiswaarts te blijven varen en toch enkele niet eerder bezochte eilandjes en stadjes aan te doen en wat beter te bekijken. De oude marinebasis Karlskrona in Zuid Zweden (wereld-erfgoed) was daarbij een van de hoogtepunten. Overigens is een deel deze haven nog steeds in gebruik bij de Zweedse marine en liggen er hypermoderne oorlogsschepen. Opvallend in Zweden en Denemarken zijn de vele musea en relictten van militaire installaties uit de Koude Oorlog periode. Beide landen liggen natuurlijk relatief dicht bij de toenmalige Sovjet Unie en de verlaten Russische raketbases die we eerder zagen in Estland beloofden destijds weinig goeds voor de buurlanden. Gelukkig is dat allemaal voorbij, maar als babyboomer kan ik mij die zorgelijke tijd nog goed herinneren.

Hoe dicht bij Nederland, hoe meer zeilende landgenoten we tegenkomen. Een bijzondere ontmoeting hadden we in de Duitse badplaats Laboe met ons volledig identieke zusterschip de "Swing" van Jan Huisman en Marga Visser. Zij begonnen net met de vakantie in de Oostzee en wij stonden op het punt deze te verlaten. Tijdens een prachtige zomeravond viel er in de kuip van de "Wandelaar" met een heerlijke zelfgemaakte salade en de bijbehorende drankjes het nodige bij te praten.

Over de laatste 200 mijlen van onze thuisreis over Nederlands gebied, zeg maar het traject Lauwersoog – De Heen, valt niet zoveel meer te melden, behalve misschien de grote vakantiedrukke op het water die hier en daar leidde tot files en opstoppingen. Met wat geduld en begrip zijn we er door heen gekomen. Misschien is het leuk om nog iets te vertellen over onze laatste echte

zedag. Op 12 augustus zijn we om 8.00 u. de pieren van IJmuiden uitgevaren. Het vooruitzicht om nog weer een hele dag hoog aan de wind te zeilen in een hobbelige zee bevalt ons niet echt. Bovendien hebben we last van diverse lichamelijke kwaaltjes. Misschien zit er ook wel een beetje pijn van "deze fantastische reis is voorbij" en de twijfel "krijgen we ooit nog zo'n kans". Toch valt het onderweg best mee, mooi weer en niet al te hoge golven zijn ons deel. Ook de wind werkt mee, ter hoogte van Hoek van Holland ruimt deze naar het noordwesten en laten we ons oorspronkelijke plan varen om via de Nieuwe Waterweg zo snel mogelijk glad binnenwater op te zoeken. Drie uur schommelen verder zijn we bij de zeesluis van Stellendam.. hé..hé. Om 20.00 u zitten we in Hellevoetsluis in een restaurantje op 10 meter van onze boot heerlijk te dineren en is alle "leed" geleden. Morgen zijn we thuis.

Terugkijken

Terugkijkend op deze geslaagde zeil-reis mogen we dankbaar en buitengewoon tevreden zijn:

1. Over de boot, die ons 3000 mijl veilig over (een niet altijd rustige) zee heeft gevoerd.
2. Over onszelf, dat we dit project van 3,5 maand varen fysiek tot een goed einde hebben gebracht.
3. Over jullie, onze trouwe volgers en vele reacties op onze verhalen die we mochten ontvangen.
4. Over de organiserende vereniging en de vele nieuwe zeilcontacten die we hebben gemaakt.
5. Over het mooie zomerweer (met helaas vaak weinig wind) dat we cadeau hebben gekregen.

Kortom de balans van het project St.Petersburg 2013 is beslist positief en de herinneringen er aan zijn voor ons onvergetelijk.

Ruud en Joke van Oers, Wandelaar, Oceanis 331

Colofon

Redactie:

Hoofdredactie : Tinie Erven

Eindredactie : John de Ruiter

Distributie: Erven Advocatuur Lelystad

Email: apresvoile@beneteaclub.nl

Bestuur

Ilse Tiemessen, voorzitter

Vacature, secretaris

Edo de Visser, Penningmeester

Hans Piels, Evenementen

Evert Jochemsen, Wedstrijden

Correspondentie: secretaris@beneteaclub.nl

Website: WWW.BENETEAUCLUB.NL